

Arrest

nr. 89 361 van 9 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker B.M. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

“Uit uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), de verklaringen van uw vrouw en de vragenlijst die werd opgesteld voor het CGVS (en die werd ingevuld in uw naam door uw vrouw), blijkt dat u geboren bent in Syrië in 1959, u het Armeense staatsburgerschap heeft en u van Armeense origine bent.

Verder blijkt dat u een asielaanvraag indient omwille van dezelfde problemen als uw vrouw in Armenië zou meegemaakt hebben.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker B.M. (...) luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen op DVZ, de verklaringen van uw vrouw en de vragenlijst die werd opgesteld voor het CGVS blijkt dat u niet in staat bent zelfstandig een gehoor af te leggen bij het Commissariaat-generaal.

Aangezien uw vrouw verklaart dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde elementen die zij aanhaalde ter staving van haar asielaanvraag (CGVS vrouw p. 2), is de beslissing over uw asielaanvraag volledig gebaseerd op de beslissing in de asielaanvraag van uw vrouw. Hiermee verklaart uw vrouw zich expliciet akkoord (CGVS vrouw p. 13).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw vrouw is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat uw zoon H. in Armenië zal vermoord worden vanwege de problemen van uw dochter S. Haar problemen ontstonden doordat ze in een casino begon te spelen en hierbij geld verloor. Uw eigen problemen begonnen op het moment dat drie mannen uw huis binnenvielen om geld van uw dochter te eisen (CGVS p. 6-7).

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Er is in uw verklaringen evenmin enige aanwijzing te vinden dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming in uw land zou kunnen rekenen.

Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen van uw dochter: drie mannen (die u niet kent) eisten geld van haar nadat ze in een casino begon te spelen (CGVS 6-7); feiten die te situeren zijn binnen de gemeenrechtelijke sfeer. Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. In dit opzicht is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ten eerste is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken.

Zo blijft u uiterst vaag over de kern van uw asielrelaas, i.e. de problemen van uw dochter. U weet niet naar welk casino uw dochter ging, in welk café in Yerevan ze werkte, wie die mannen zijn met wie uw dochter problemen heeft, hoeveel geld die mannen precies van uw dochter eisten, waar het politiekantoor van Abovyan zich precies bevindt of wie precies zich bij de politie bezighield met de verdwijningszaak van uw dochter. Verder kan u de twee bezoeken van de mannen aan uw huis enkel vaag situeren in de tijd, nl. een eerste keer 'eind 2010. December-begin januari. Het sneeuwde' en een tweede keer in de 'herfst 2011' (CGVS p. 7-10 & p. 12). Indien uw dochter daadwerkelijk naar het casino ging waardoor ze schulden zou hebben bij mannen die ze volgens u in het café waar ze werkte heeft leren kennen (CGVS p. 9); indien die mannen daarom effectief naar uw huis kwamen om geld te eisen; indien uw dochter als gevolg daarvan echt verdwenen zou zijn en u daarvoor een klacht zou ingediend hebben bij de politie van Abovyan, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u van deze zaken beter op de hoogte bent. Zoals aangetoond, slaagt u hier niet in. Er kan van u ook verwacht worden dat u enige interesse aan de dag legt in de identiteit van de drie mannen die u en uw gezinsleden bedreigden of voldoende pogingen onderneemt om die te proberen achterhalen. Dat is echter niet het geval. U verklaart immers dat u een tweede keer naar de politie van Abovyan ging in augustus 2011 en daar enkel informeerde of er nieuws was over de verdwijning van uw dochter en niet vroeg of ze meer wisten over die drie mannen (CGVS p. 12).

Daarnaast blijkt een flagrante tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan te tasten. Zo verklaart u aanvankelijk dat die mannen in de herfst van 2011 een tweede keer bij u thuis langskwamen waarbij enkel u en uw man thuis waren; uw dochter was op haar werk en uw zoon op school (CGVS p. 8). Later echter verklaart u dat uw dochter reeds vanaf hun eerste bezoek (i.e. eind 2010) verdwenen was (CGVS p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u zich vergist heeft en het zich niet herinnert (CGVS p. 9). Dat u zich het moment van de verdwijning van uw dochter niet meer

zou kunnen herinneren of zich daarover zou vergissen, is echter bijzonder moeilijk te geloven – dit raakt immers aan de kern van uw asielrelaas – en is bijgevolg een heel povere uitleg voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u na uw tweede bezoek aan de politie in de zomer van 2011, er niet meer teruggeweest bent, zelfs niet nadat die drie mannen in de herfst van 2011 een tweede keer bij u thuis binnengevallen waren en dreigden dat het voor u en uw gezin gedaan zou zijn (CGVS p. 8 & p. 10). Gezien de zwaarwichtigheid van de feiten die u aanbrengt (nl. invallen in huis, verdwijning, doodsb bedreigingen), kon dit van u nochtans redelijkerwijs verwacht worden. Het feit dat u dit niet heeft gedaan (maar schijnbaar wel naar aanleiding van de eerste inval), doet ernstige vragen rijzen bij het al dan niet effectief voorvallen van deze invallen.

Verder legt u noch een begin van bewijs neer van het bestaan van uw dochter S. (wier problemen voor u nochtans dé aanleiding vormden om uw land te verlaten) noch van de schriftelijke klacht die u bij de politie van Abovyan zou hebben ingediend (CGVS p. 9).

Ten slotte, aangezien uw asielrelaas niet geloofwaardig is, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zouden de medische problemen van uw man verergerd zijn sinds de door u aangehaalde feiten (CGVS p. 6-7 & p. 11). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor zijn moeilijke situatie, verandert dit niets aan bovenvermelde vaststellingen. Bovendien, zoals hier verder zal worden aangetoond, is het niet zo dat uw man in uw land van herkomst omwille van één van de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch omwille van de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, niet zou kunnen rekenen op medische bijstand. Hij dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten tweede, mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn – quod non – kan uit uw verklaringen bovendien niet afgeleid worden dat u naar aanleiding van uw problemen niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaart u expliciet nooit problemen gehad te hebben in Armenië met de autoriteiten (CGVS p. 9). Dat u en uw man geen problemen hadden met de overheden wordt nog versterkt door een aantal bijkomende elementen. U verklaart dat uw man al meer dan vier jaar suikerziekte heeft. Daartoe werd hij onderzocht door dokters van de overheid en kreeg hij medicatie van het plaatselijke (overheids)ziekenhuis. Hij werd erkend als invalide waardoor hij een medisch pensioen kreeg uitbetaald, dat hij nog kreeg tot het moment dat jullie uit Armenië vertrokken (i.e. 21 december 2011) (CGVS p. 11-12). Daarnaast verklaart u dat zowel u en uw man als uw zoon op respectievelijk 25 november 2011 en 6 december 2011 – slechts enkele weken voor jullie vertrek – bij de paspoortdienst elk een nieuw Armeens paspoort gingen ophalen via de gewone procedure zonder daarbij problemen te ondervinden. Enkele dagen later verkregen jullie ook een uitreisvisum bij diezelfde paspoortdienst, via de gewone procedure en zonder problemen (CGVS p. 4-5 + documenten 1, 2 & 3 in administratief dossier). Met deze identiteitsdocumenten verlieten jullie op 21 december 2011 naar eigen zeggen het land via de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) waar jullie een normale identiteitscontrole kregen zonder daarbij problemen ondervonden te hebben (CGVS p. 5-6).

U verklaart dat u naar de Armeense autoriteiten bent gestapt in verband met uw problemen. Een week na de eerste inval (i.e. eind 2010) ging u naar de lokale politie van Abovyan om een schriftelijke klacht in te dienen tegen de drie mannen en om de verdwijning van uw dochter te melden; in de zomer van 2011 ging u er nogmaals langs om te informeren of er meer nieuws was in verband met uw dochter (CGVS p. 3 & p. 9-10).

Welnu, uit het feit dat u een klacht kon indienen bij de autoriteiten van uw land en dat u met hen geen enkel probleem had (zoals hierboven aangetoond), blijkt dat de Armeense autoriteiten zich bereid toonden uw zaak ter harte te nemen en dus doen wat van hen verwacht kan worden. Als u gevraagd wordt of u denkt dat de politie haar werk doet, antwoordt u 'als die mensen contacten met hen hebben, misschien niet. Maar anders denk ik van wel'. Als u daarop gevraagd wordt of u denkt dat de politie concreet in verband met uw klacht en uw zaak haar werk doet, antwoordt u 'als ze medelijden hebben en het goed voor hebben, dan wel. Wat moet ik daarop gaan zeggen?'. Op de vraag of u weet of die mannen contacten hebben bij de politie, dan wel of u dat alleen maar veronderstelt, verklaart u 'nee, dat zeg ik maar. Hoe zou ik dat kunnen weten?' (CGVS p. 10). Eerder had u reeds verklaard helemaal niet te weten wie die drie mannen waren (CGVS p. 9); ook toen u de tweede keer naar de politie ging, vroeg u enkel of er nieuws was over uw dochter maar niets over die drie mannen 'omdat u daar niet bij stil stond' (CGVS p. 12). Op deze manier zijn er geen redenen om aan te nemen dat die mannen connecties zouden hebben bij de politie en de zaak eventueel zo naar hun hand zouden kunnen zetten. Er kan uit uw verklaringen dan ook niet worden afgeleid dat de politie waar u uw klacht ging indienen, niet naar behoren functioneert in deze zaak. Dat men u daar bij uw tweede bezoek zei dat u naar huis moest gaan omdat er geen nieuws was en dat ze het u zouden laten weten als er wel

nieuws was (CGVS p. 10), vormt in het licht van de voorgaande opmerkingen geen aanwijzing dat de politie te kwader trouw zou handelen tegenover u.

Ook heeft u, behalve bij de lokale politie van Abovyan, nooit ergens anders geprobeerd na te gaan waar uw dochter zou kunnen zijn en nergens anders klacht ingediend (CGVS p. 10 & p. 12-13). Van iemand die verklaart zwaarwichtige feiten meegemaakt te hebben (nl. twee invallen thuis waarbij u éénmaal bewusteloos geslagen werd, verdwijning van uw dochter en doodsb bedreigingen ten aanzien van uw zoon), die reeds eerder een klacht bij de lokale politie kon indienen, die verder geen enkel probleem had met de autoriteiten van haar land (zie boven), en van wier vervolgers geenszins blijkt dat zij banden zouden hebben met de autoriteiten (zie boven), kan dit nochtans redelijkerwijs verwacht worden. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om stappen te ondernemen naar aanleiding van uw problemen in Armenië onvoldoende heeft aangesproken.

De kopies van de eerste pagina's van uw Armeens paspoort, dat van uw man en van uw zoon, bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat betreft de medische situatie van uw man, blijkt uit zijn administratief dossier dat hij niet in staat is zelfstandig een gehoor op het CGVS af te leggen. U verklaart dat hij een asielaanvraag indient omwille van dezelfde problemen als u (CGVS p. 2). Bijgevolg baseert het Commissariaat-generaal zich voor de beoordeling van zijn asielaanvraag volledig op uw asielmotieven; hiermee heeft u zich expliciet akkoord verklaard (CGVS p. 13). Aangezien in het kader van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat u de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in hoofde van uw man B.M. (O.V. 6.934.413) evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster H.G. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U bent geboren in Syrië maar ging zich reeds vanaf uw derde levensjaar in Armenië vestigen, waar u tegenwoordig in Abovyan woont.

U bent getrouwd met B.M. (O.V. 6.934.413) en bent de moeder van H.M. (O.V. 6.934.413).

Uw dochter S.M. werkt in een café in Yerevan.

Begin 2010 merkt u dat ze zich anders en zenuwachtig gedraagt. Als u haar daarover aanspreekt, wordt ze kwaad en zegt ze dat ze oud genoeg is. Eind 2010 komen drie mannen uw huis binnenvallen. Op dat moment zijn u, uw man, uw zoon en uw dochter thuis aanwezig. De mannen eisen geld van uw dochter, wegens haar bezoeken aan een casino en het geld dat ze hierbij verloren zou hebben. Ze slaan uw dochter en ook u. U raakt buiten bewustzijn. Als u weer bijkomt, merkt u dat uw dochter verdwenen is. Een week later gaat u naar de politie van Abovyan om er de inval en de verdwijning van uw dochter te melden.

In de zomer van 2011 gaat u een tweede keer naar de politie van Abovyan om te informeren naar de stand van zaken over de verdwijning van uw dochter. De politie heeft geen nieuws en zegt u dat ze u zullen contacteren als ze meer weten.

In de herfst van 2011 komen dezelfde drie mannen opnieuw langs. Ze gedragen zich slecht en laten u weten dat u hen niet zal kunnen terugbetalen, zelfs als u uw huis verkoopt. Ze dreigen ermee uw zoon te vermoorden.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 21 december 2011.

Samen met uw man en uw zoon neemt u van op de luchthaven in Zvartnots (Yerevan) het vliegtuig naar Tsjechië. Van daar vliegt u verder naar België waar u op 21 december 2011 aankomt en twee dagen later asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: kopies van de eerste pagina van uw Armeens paspoort, dat van uw man en dat van uw zoon.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster H.G. (...) luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat uw zoon H. in Armenië zal vermoord worden vanwege de problemen van uw dochter S.

Haar problemen ontstonden doordat ze in een casino begon te spelen en hierbij geld verloor.

Uw eigen problemen begonnen op het moment dat drie mannen uw huis binnenvielen om geld van uw dochter te eisen (CGVS p. 6-7).

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Er is in uw verklaringen evenmin enige aanwijzing te vinden dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming in uw land zou kunnen rekenen.

Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen van uw dochter: drie mannen (die u niet kent) eisten geld van haar nadat ze in een casino begon te spelen (CGVS 6-7); feiten die te situeren zijn binnen de gemeenrechtelijke sfeer.

Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

In dit opzicht is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ten eerste is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken.

Zo blijft u uiterst vaag over de kern van uw asielrelaas, i.e. de problemen van uw dochter.

U weet niet naar welk casino uw dochter ging, in welk café in Yerevan ze werkte, wie die mannen zijn met wie uw dochter problemen heeft, hoeveel geld die mannen precies van uw dochter eisten, waar het politiekantoor van Abovyan zich precies bevindt of wie precies zich bij de politie bezighield met de verdwijningszaak van uw dochter.

Verder kan u de twee bezoeken van de mannen aan uw huis enkel vaag situeren in de tijd, nl. een eerste keer 'eind 2010. December-begin januari. Het sneeuwde' en een tweede keer in de 'herfst 2011' (CGVS p. 7-10 & p. 12).

Indien uw dochter daadwerkelijk naar het casino ging waardoor ze schulden zou hebben bij mannen die ze volgens u in het café waar ze werkte heeft leren kennen (CGVS p. 9); indien die mannen daarom effectief naar uw huis kwamen om geld te eisen; indien uw dochter als gevolg daarvan echt verdwenen zou zijn en u daarvoor een klacht zou ingediend hebben bij de politie van Abovyan, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u van deze zaken beter op de hoogte bent.

Zoals aangetoond, slaagt u hier niet in.

Er kan van u ook verwacht worden dat u enige interesse aan de dag legt in de identiteit van de drie mannen die u en uw gezinsleden bedreigden of voldoende pogingen onderneemt om die te proberen achterhalen.

Dat is echter niet het geval.

U verklaart immers dat u een tweede keer naar de politie van Abovyan ging in augustus 2011 en daar enkel informeerde of er nieuws was over de verdwijning van uw dochter en niet vroeg of ze meer wisten over die drie mannen (CGVS p. 12).

Daarnaast blijkt een flagrante tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan te tasten.

Zo verklaart u aanvankelijk dat die mannen in de herfst van 2011 een tweede keer bij u thuis langskwamen waarbij enkel u en uw man thuis waren; uw dochter was op haar werk en uw zoon op school (CGVS p. 8).

Later echter verklaart u dat uw dochter reeds vanaf hun eerste bezoek (i.e. eind 2010) verdwenen was (CGVS p. 9). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u zich vergist heeft en het zich niet herinnert (CGVS p. 9).

Dat u zich het moment van de verdwijning van uw dochter niet meer zou kunnen herinneren of zich daarover zou vergissen, is echter bijzonder moeilijk te geloven – dit raakt immers aan de kern van uw asielrelaas – en is bijgevolg een heel povere uitleg voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u na uw tweede bezoek aan de politie in de zomer van 2011, er niet meer terug geweest bent, zelfs niet nadat die drie mannen in de herfst van 2011 een tweede keer bij u thuis binnengevallen waren en dreigden dat het voor u en uw gezin gedaan zou zijn (CGVS p. 8 & p. 10).

Gezien de zwaarwichtigheid van de feiten die u aanbrengt (nl. invallen in huis, verdwijning, doodsb bedreigingen), kon dit van u nochtans redelijkerwijs verwacht worden. Het feit dat u dit niet heeft gedaan (maar schijnbaar wel naar aanleiding van de eerste inval), doet ernstige vragen rijzen bij het al dan niet effectief voorvallen van deze invallen.

Verder legt u noch een begin van bewijs neer van het bestaan van uw dochter S. (wier problemen voor u nochtans dé aanleiding vormden om uw land te verlaten) noch van de schriftelijke klacht die u bij de politie van Abovyan zou hebben ingediend (CGVS p. 9).

Ten slotte, aangezien uw asielrelaas niet geloofwaardig is, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zouden de medische problemen van uw man verergerd zijn sinds de door u aangehaalde feiten (CGVS p. 6-7 & p. 11).

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor zijn moeilijke situatie, verandert dit niets aan bovenvermelde vaststellingen.

Bovendien, zoals hier verder zal worden aangetoond, is het niet zo dat uw man in uw land van herkomst omwille van één van de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch omwille van de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, niet zou kunnen rekenen op medische bijstand.

Hij dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten tweede, mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn – quod non – kan uit uw verklaringen bovendien niet afgeleid worden dat u naar aanleiding van uw problemen niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen.

Zo verklaart u expliciet nooit problemen gehad te hebben in Armenië met de autoriteiten (CGVS p. 9). Dat u en uw man geen problemen hadden met de overheden wordt nog versterkt door een aantal bijkomende elementen. U verklaart dat uw man al meer dan vier jaar suikerziekte heeft. Daartoe werd hij onderzocht door dokters van de overheid en kreeg hij medicatie van het plaatselijke (overheids)ziekenhuis. Hij werd erkend als invalide waardoor hij een medisch pensioen kreeg uitbetaald, dat hij nog kreeg tot het moment dat jullie uit Armenië vertrokken (i.e. 21 december 2011) (CGVS p. 11-12).

Daarnaast verklaart u dat zowel u en uw man als uw zoon op respectievelijk 25 november 2011 en 6 december 2011 – slechts enkele weken voor jullie vertrek – bij de paspoortdienst elk een nieuw Armeens paspoort gingen ophalen via de gewone procedure zonder daarbij problemen te ondervinden. Enkele dagen later verkregen jullie ook een uitreisvisum bij diezelfde paspoortdienst, via de gewone procedure en zonder problemen (CGVS p. 4-5 + documenten 1, 2 & 3 in administratief dossier). Met deze identiteitsdocumenten verlieten jullie op 21 december 2011 naar eigen zeggen het land via de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) waar jullie een normale identiteitscontrole kregen zonder daarbij problemen ondervonden te hebben (CGVS p. 5-6).

U verklaart dat u naar de Armeense autoriteiten bent gestapt in verband met uw problemen.

Een week na de eerste inval (i.e. eind 2010) ging u naar de lokale politie van Abovyan om een schriftelijke klacht in te dienen tegen de drie mannen en om de verdwijning van uw dochter te melden; in de zomer van 2011 ging u er nogmaals langs om te informeren of er meer nieuws was in verband met uw dochter (CGVS p. 3 & p. 9-10).

Welnu, uit het feit dat u een klacht kon indienen bij de autoriteiten van uw land en dat u met hen geen enkel probleem had (zoals hierboven aangetoond), blijkt dat de Armeense autoriteiten zich bereid toonden uw zaak ter harte te nemen en dus doen wat van hen verwacht kan worden.

Als u gevraagd wordt of u denkt dat de politie haar werk doet, antwoordt u 'als die mensen contacten met hen hebben, misschien niet. Maar anders denk ik van wel'.

Als u daarop gevraagd wordt of u denkt dat de politie concreet in verband met uw klacht en uw zaak haar werk doet, antwoordt u 'als ze medelijden hebben en het goed voor hebben, dan wel. Wat moet ik daarop gaan zeggen?'.

Op de vraag of u weet of die mannen contacten hebben bij de politie, dan wel of u dat alleen maar veronderstelt, verklaart u 'nee, dat zeg ik maar. Hoe zou ik dat kunnen weten?' (CGVS p. 10).

Eerder had u reeds verklaard helemaal niet te weten wie die drie mannen waren (CGVS p. 9); ook toen u de tweede keer naar de politie ging, vroeg u enkel of er nieuws was over uw dochter maar niets over die drie mannen 'omdat u daar niet bij stil stond' (CGVS p. 12).

Op deze manier zijn er geen redenen om aan te nemen dat die mannen connecties zouden hebben bij de politie en de zaak eventueel zo naar hun hand zouden kunnen zetten. Er kan uit uw verklaringen dan ook niet worden afgeleid dat de politie waar u uw klacht ging indienen, niet naar behoren functioneert in deze zaak. Dat men u daar bij uw tweede bezoek zei dat u naar huis moest gaan omdat er geen nieuws was en dat ze het u zouden laten weten als er wel nieuws was (CGVS p. 10), vormt in het licht van de voorgaande opmerkingen geen aanwijzing dat de politie te kwader trouw zou handelen tegenover u.

Ook heeft u, behalve bij de lokale politie van Abovyan, nooit ergens anders geprobeerd na te gaan waar uw dochter zou kunnen zijn en nergens anders klacht ingediend (CGVS p. 10 & p. 12-13).

Van iemand die verklaart zwaarwichtige feiten meegemaakt te hebben (nl. twee invallen thuis waarbij u éénmaal bewusteloos geslagen werd, verdwijning van uw dochter en doodsb bedreigingen ten aanzien van uw zoon), die reeds eerder een klacht bij de lokale politie kon indienen, die verder geen enkel probleem had met de autoriteiten van haar land (zie boven), en van wier vervolgers geenszins blijkt dat

zij banden zouden hebben met de autoriteiten (zie boven), kan dit nochtans redelijkerwijs verwacht worden.

Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om stappen te ondernemen naar aanleiding van uw problemen in Armenië onvoldoende heeft aangesproken.

De kopies van de eerste pagina's van uw Armeens paspoort, dat van uw man en van uw zoon, bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden.

Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat betreft de medische situatie van uw man, blijkt uit zijn administratief dossier dat hij niet in staat is zelfstandig een gehoor op het CGVS af te leggen.

U verklaart dat hij een asielaanvraag indient omwille van dezelfde problemen als u (CGVS p. 2). Bijgevolg baseert het Commissariaat-generaal zich voor de beoordeling van zijn asielaanvraag volledig op uw asielmotieven; hiermee heeft u zich expliciet akkoord verklaard (CGVS p. 13).

Aangezien in het kader van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat u de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in hoofde van uw man B.M. (O.V. 6.934.413) evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 6 april 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Daarnaast voert verzoekster ook een schending van art. 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal hen ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, daar er voldoende en ernstige aanwijzingen zijn dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze zijn van mening dat hun asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet gezien ze, naar ze stellen, vrezen om bij een eventuele terugkeer slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Volgens verzoekers zijn de door hen verstrekte gegevens en verklaringen, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal heeft beslist, voldoende, concrete en ernstige aanwijzingen om gewag te kunnen maken van moeilijkheden en "een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de wet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus".

Verzoekers verduidelijken dat "ze vrezen in Armenië het slachtoffer te zullen worden van represailles en mishandelingen door leden van een maffiose groepering die wellicht tegelijk deel uitmaken van de autoriteiten, en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen/willen geven hiertegen. Verzoekers worden op heden vervolgd omwille van gokschulden die hun dochter S. heeft opgebouwd."

Ze zijn van mening dat ze op afdoende wijze hebben aangetoond dat het "leven van haar gezin in gevaar is in Armenië", dat "een normaal en menswaardig leven leiden daar onmogelijk is" en dat "er geen andere uitweg voor hen (was) dan het land te verlaten."

Volgens verzoekers werd de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster ten onrechte in twijfel getrokken; ze stellen het niet eens te zijn met de gronden waarop de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gebaseerd. Verzoekers formuleren daaropvolgend enkele opmerkingen aangaande de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal blijk geeft "van onderschatting van de persoonlijke problemen van verzoekers door o.a. te besluiten dat verzoekers bij toekomstige problemen beroep zouden moeten kunnen doen op de Armeense autoriteiten."

Volgens hen heeft de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Ze laten gelden dat ze in hun land van herkomst bedreigd worden door een bende afpersers omwille van gokschulden van hun dochter S., dat ze zich aan hun lot

overgelaten voelen en dat deze omstandigheden hen noopten om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Verzoekers verklaren dat ze *“nog steeds gezocht worden door personen uit het criminele/maffiose milieu die er niet voor terugdeinzen om verzoekers en/of haar gezinsleden “uit de weg te ruimen””* en dat *“de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hen kunnen garanderen”*, daar ze *“weinig of geen vat (hebben) op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen”*.

Ze stellen dat de verklaringen van verzoekster voor zich spreken en voldoende aantonen dat ze in hun land steeds in onveiligheid zullen zijn, waardoor een verder verblijf aldaar onhoudbaar en uitzichtloos is. Verzoekers voeren ook aan dat de verklaringen van verzoekster ten onrechte in vraag worden gesteld om reden dat er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden en omdat verzoeksters gedrag niet zou overeenkomen met dat van een persoon die voorhoudt het slachtoffer van afpersing te zijn geweest. Volgens verzoekers zijn de weigeringsgronden in de bestreden beslissing niet gebaseerd op belangrijke onderdelen in verzoeksters verklaringen en kunnen ze derhalve geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens verzoekers gaat de commissaris-generaal *“selectief tewerk, enkel maar in het nadeel van verzoekster”*, waardoor hij geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Verzoekers stellen ook dat er in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met de traumatische ervaringen die ze hebben opgelopen naar aanleiding van de hen overkomen gebeurtenissen. Ze wijzen er op dat verzoekster met de dood werd bedreigd en dat ze hun huis moesten achterlaten en de vlucht moesten nemen naar een onbekende bestemming in Europa. Volgens verzoekers is het *“algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.”*

Verzoekers laten dienaangaande gelden dat verzoekster tijdens de hele duur van het verhoor op het Commissariaat-generaal overstuurd was en wijzen dienaangaande op een opmerking van hun advocaat op het einde van het verhoor (zie verhoorverslag van 29 februari 2012, p. 13). Ze besluiten dat dit alles een redelijke verklaring geeft voor het feit dat verzoeksters verklaringen op sommige punten mogelijk incoherent kunnen zijn.

Verzoekers herhalen dat de bestreden beslissingen hun problemen ten onrechte geringschatten en dat ze wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat ze riskeren moeilijkheden te hebben bij een eventuele terugkeer naar hun land waar ze geen normaal en menswaardig leven zullen kunnen leiden.

De commissaris-generaal heeft volgens hen onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van hun dossier en met hun opmerkingen en argumenten.

Ze stellen dat gezien ze in Armenië *“onmogelijk een veilig bestaan kunnen leiden, en hun preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te behandelen”*.

Verzoekers zijn van mening dat de commissaris-generaal *“hen minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België”* had moeten toekennen, ze stellen dat de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden vernietigd en dat *“het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk is om de versie van verzoekers te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die verzoekers genoodzaakt hebben om hun land te ontvluchten.”*

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, van hen de status van vluchteling te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde vragen ze hun zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeker B.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoekster H.G., zijn vrouw, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te

verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift de motivering niet weerleggen van de commissaris-generaal waar hij stelt dat de *“problemen (van verzoekers) geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag”* en dat nergens uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij en haar gezin in Armenië problemen kenden omwille van ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, noch dat zij op basis van één van deze criteria niet zou kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet erkend.

De commissaris-generaal is ook van oordeel *“dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u in het geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen”* gezien het asielrelaas van verzoekster niet aannemelijk is.

Volgens verzoekers beantwoordt hun asielrelaas wél aan de vereisten voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, vermits de verklaringen van verzoekster voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet en met name dat er *“een gegronde vrees voor vervolging (is) in de zin van de wet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus”*.

Verzoekers voeren aan dat ze geen normaal en menswaardig leven meer kunnen leiden in Armenië, waar ze riskeren het slachtoffer te worden van foltering of vernederende behandeling of bestraffing en dat ze dan ook genoodzaakt waren het land te verlaten.

De Raad wenst er hier vooreerst al op te wijzen dat een *“gegronde vrees voor vervolging”* irrelevant is in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad merkt voorts op dat een louter herhalen van één versie van de feiten, die in de bestreden beslissing reeds ongeloofwaardig werd bevonden omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de motivering te weerleggen.

Verzoekers slagen er niet in om de individualisering van hun vrees dat ze het slachtoffer zullen worden van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing aan te tonen.

Bijgevolg blijft de motivering dienaangaande van de commissaris-generaal overeind.

Met betrekking tot de bescherming door autoriteiten in hun land, stelt de bestreden beslissing: *“(er) kan uit uw verklaringen bovendien niet afgeleid worden dat u naar aanleiding van uw problemen niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen”. (...) “Er (zijn) geen redenen om aan te nemen dat die mannen connecties zouden hebben bij de politie en de zaak eventueel zo naar hun hand zouden kunnen zetten”.*

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal hun persoonlijke problemen onderschat door o.a. te besluiten dat ze bij toekomstige problemen beroep zouden kunnen doen op hun autoriteiten.

Ze voeren aan dat deze autoriteiten hen enerzijds geen daadwerkelijke bescherming kunnen bieden, daar deze weinig of geen vat hebben op mensen of groeperingen die vastbesloten zijn om een aanslag te plegen en anderzijds geen bescherming willen bieden, aangezien de criminelen die hen zoeken *“wellicht tegelijk deel uitmaken van de autoriteiten”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

De Raad wijst er op dat internationale bescherming pas kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op daadwerkelijke nationale bescherming. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in hun eigen land.

Aangaande de opmerkingen in het verzoekschrift inzake de afwezigheid van bescherming door de autoriteiten, stelt de Raad dat verzoekers zich beperken tot post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie en na kennisname van de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen in een poging om alsnog aan te tonen dat ze geen aanspraak kunnen maken op daadwerkelijke nationale bescherming.

Verzoekster verklaarde bij haar verhoor op 29 februari 2012 op het Commissariaat-generaal (zie p. 9) dat zij nog nooit problemen had gehad met de autoriteiten in Armenië, dat zij denkt dat de politie haar werk doet, dat zij niet kan zeggen of de afpersers contact hadden met de politie en dat zij daadwerkelijk klacht kon indienen bij de lokale politie.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing nog terecht op een aantal bijkomende elementen die de vaststelling dat verzoekers geen problemen hebben gekend met de autoriteiten versterken: *“U verklaart dat uw man al meer dan vier jaar suikerziekte heeft. Daartoe werd hij onderzocht door dokters van de overheid en kreeg hij medicatie van het plaatselijke (overheids)ziekenhuis. Hij werd erkend als invalide waardoor hij een medisch pensioen kreeg uitbetaald, dat hij nog kreeg tot het moment dat jullie uit Armenië vertrokken (i.e. 21 december 2011) (CGVS p. 11-12). Daarnaast verklaart u dat zowel u en uw man als uw zoon op respectievelijk 25 november 2011 en 6 december 2011 – slechts enkele weken voor jullie vertrek – bij de paspoortdienst elk een nieuw Armeens paspoort gingen ophalen via de gewone procedure zonder daarbij problemen te ondervinden. Enkele dagen later verkregen jullie ook een uitreisvisum bij diezelfde paspoortdienst, via de gewone procedure en zonder problemen (CGVS p. 4-5 + documenten 1, 2 & 3 in administratief dossier). Met deze identiteitsdocumenten verlieten jullie op 21 december 2011 naar eigen zeggen het land via de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) waar jullie een normale identiteitscontrole kregen zonder daarbij problemen ondervonden te hebben (CGVS p. 5-6).”*

De Raad is bijgevolg van mening dat verzoekers in gebreke blijven hun bewering aannemelijk te maken en onderschrijft het besluit van de commissaris-generaal dat er uit verzoeksters verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij voor haar problemen niet op de bescherming van haar autoriteiten zou kunnen rekenen.

De commissaris-generaal was van oordeel dat verzoekster in haar verklaringen ook erg vaag bleef over de kern van haar asielrelaas, met name over haar dochter en haar problemen.

Verzoekers laten gelden dat de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoekster ten onrechte als weigeringsgronden aangehaald zijn in de bestreden beslissing, daar deze niet als zodanig belangrijke elementen in haar verklaringen kunnen worden aanzien om afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van

het asielrelaas; bovendien zijn volgens hen de vage en tegenstrijdige verklaringen het gevolg van de traumatische ervaringen.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De aangehaalde gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de voorgehouden traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen, quod non in casu.

Bovendien is de Raad van oordeel dat bedoelde vage en tegenstrijdige verklaringen allesbehalve enkel over minder belangrijke elementen van haar relaas gaan.

Verzoekster legt geen enkel begin van bewijs voor wat betreft het bestaan van haar dochter, bewijs dat redelijkerwijze toch verwacht mag worden gezien de problemen van haar dochter de directe aanleiding waren voor de vlucht.

Bij de afwezigheid van enig bewijs voegt zich nog de vaststelling dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie het verhoorverslag van 29 februari 2012, p. 7) dat wanneer de mannen in de herfst van 2011 een tweede keer bij haar thuis langskwamen, haar dochter op haar werk was, dit terwijl verzoekster even later verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 9) dat haar dochter reeds vanaf het eerste bezoek van de mannen verdwenen was. Deze flagrante tegenstrijdigheid over een cruciaal punt in het asielrelaas hypothekeert haar geloofwaardigheid zwaar.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is, in bijzijn van haar advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad bovendien vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich dan ook achter de weigeringsbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; de door verzoekers aangevoerde "*manifeste appreciatiefout*" kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet derhalve geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. De opmerking van haar advocaat bij het einde van het verhoor dat het volgens hem duidelijk is dat verzoekster in de war is en dat zij (zie het verzoekschrift, p. 6) *“tijdens grote delen van het interview gehuild heeft wat erop wijst dat haar verklaringen geloofwaardig zijn”*, was een overhaaste en niet juiste conclusie, zoals nu blijkt.

Zijn vraag om *“gezien de persoonlijke situatie van zijn cliënte die er alleen voor staat gezien de slechte gezondheidstoestand van haar man -wat niet betwist wordt in de bestreden beslissing- , gezien zij ook geen zekerheid heeft dat de politie in Armenië onafhankelijk en kordaat te werk zal gaan -wat zoals hiervoor blijkt onterecht opgeworpen werd- , kan haar op die manier de gelegenheid geboden worden om even tot rust te komen in afwachting van meer nieuws in haar dossier in Armenië – de Raad wijst er op dat geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen-”*, dient dus geen gevolg te krijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE